

TOESPRAAK 8 MAARTCOMITÉ

AMSTERDAM, 8 MAART 2014

Wat vieren we op 8 maart, wat weten mensen in Nederland over Internationale Vrouwendag?

Men kent 8 maart vooral van twee kanten: het positieve, het vieren van het 'vrouw zijn' met een lieve en seksistische ondertoon, of het negatieve, het belichten van de problemen van vrouwen als slachtoffer van verschillende vormen van geweld of discriminatie.

In de grote media horen we geen geluiden die de nadruk leggen op het vieren van de strijdbaarheid en kracht van gewone vrouwen of een oproep om georganiseerd en solidair voor zichzelf op te komen.

Het huidige systeem en het politieke beleid wordt niet aangesproken als veroorzaker van de onderdrukking waar vrouwen mee te maken hebben. Ons wordt geleerd dat als we een oplossing willen voor een probleem, we maar een politieke leider moeten zoeken, en dan bij hem of haar bedelen om aandacht en vervolgens wachten tot hij of zij met een oplossing komt. De 8 maartviering wordt hiermee afgebeeld als een podium voor een schreeuw om hulp van zogenaamd hulpeloze vrouwen of als een dansvloer – om uit je dak te gaan – of een netwerkevenement voor de feestende dames, waar je niet zomaar mag komen, maar een toegangsprijs moet betalen.

8 maart is een strijddag!

Dit is géén dag om te gaan bedelen om hulp, het is géén dag om een seksistisch feestje te bouwen. 8 maart is een dag waarop vrouwen zich manifesteren en organiseren voor een strijd voor een beter bestaan. Wij vrouwen organiseren deze dag als een dag van solidariteit met de vrouwen uit andere landen, die onderdrukt zijn als gevolg van de imperialistische concurrentiestrijd tussen rijke landen.

Op deze dag spreken we elkaar moed in en doen we kracht op om georganiseerd en standvastig de leiding te nemen in het aanpakken van de problemen. Op deze dag delen we met elkaar hoe we onze strijd kunnen doorzetten, hoe we van tegenslagen leren. En vieren we onze successen met elkaar!

We leren ook van de geschiedenis van onze verworven rechten. We hebben deze rechten niet in de schoot geworpen gekregen, maar we hebben ze bevochten! Probeer je eens voor te stellen hoeveel strijd vrouwen uit New York hebben geleverd in 1908, om de slavernij van een 16-urige werkdag onder afschuwelijke omstandigheden voor een hongerloontje, op te doen houden. Op 8 maart zijn ze massaal de straat op gegaan, ze lieten met zijn allen zien dat ze het niet meer pikten. Wat ze gewonnen hebben is niet alleen kortere arbeidstijd en hogere beloning, ze hebben ook geleerd hoe ze zich moeten organiseren en hun eisen opstellen.

Dit waren de kiemen van de georganiseerde strijd van gewone vrouwen. De Duitse socialiste Clara Zetkin streed voor vrouwenrechten

als onderdeel van de klassenstrijd en zocht naar een middel om nog meer vrouwen bij de strijd te betrekken. In 1910 heeft zij tijdens de Socialistische Vrouwenconferentie in Kopenhagen de Internationale Vrouwendag als een nieuw strijdmiddel voorgesteld. Op haar voorstel werd afgesproken om dit elk jaar te houden en het Internationale Vrouwensecretariaat zou de dag kiezen en bekendmaken. Ondanks het uitbreken van de 1ste Wereldoorlog in 1914 bleef de internationale vrouwenorganisatie bestaan. Miljoenen vrouwen en mannen gingen tijdens Internationale Vrouwendag georganiseerd de straat op om te protesteren tegen de armoede, tegen oorlog, ze strenden voor het recht op arbeid, voor gelijke rechten en broederschap.

Hoe gewone vrouwen zich massaal kunnen organiseren, zien we aan het voorbeeld van de grote vrouwenstaking en demonstratie op 8 maart 1917 in Petrograd, nu St. Petersburg. De textielarbeidsters hebben de leiding genomen over de organisatie van de staking. Gedelegeerde vrouwen liepen van fabriek tot fabriek en hebben tienduizenden mensen actief gemaakt. Hun leus was 'Brood en Vrede!' duizenden Russische vrouwen en arbeiders kwamen massaal in opstand tegen het voedseltekort, tegen de verschrikkingen van de oorlog en tegen de tsaar. Hun stakingen en demonstraties liepen uit op een algemene werkstaking. Door deze ontwikkeling werd 8 maart met de oprichting van de Socialistische staat als eerste begin van de Februarirevolutie herdacht. In 1921 stelde het Internationale Vrouwensecretariaat voor om een vaste datum te kiezen voor de Vrouwendag. De keuze viel op 8 maart met de grote vrouwenstaking in Petrograd als aanleiding voor deze datum.

De politieke betekenis van 8 maart is weggemoffeld en rechten en verworvenheden van vrouwen staan zwaar onder druk.

In Europese landen wordt een crisisbeleid doorgevoerd, met massaontslagen, flexibele arbeid, verhoging van de werkdruk en er wordt in lonen gesneden. In Nederland worden werklozen met een minimumuitkering gedwongen arbeid te verrichten zonder daarvoor betaald te krijgen. Dit wordt door de regering betiteld als tegenprestatie. Alsof het een soort schuld afkopen is voor je onvrijwillige werkloosheid! De regering met zijn crisisbeleid en de grote bedrijven zijn zelf de grote veroorzakers van werkloosheid en armoede. Het zijn de sectoren waar veel vrouwen werken, zoals de kinderopvang en de zorg, die het hardst door de miljardenbezuinigingen getroffen worden. Tegelijkertijd zijn het de vrouwen in deze sectoren die voorop lopen in het verzet tegen de sloop van sociale voorzieningen. Zij vechten tegen flexibilisering en onmogelijke werkdruk, voor hun werk en inkomen, maar vooral voor goede zorg en arbeidsplaatsen.

Waarvoor strijden jonge vrouwen op 8 maart? De strijd van jonge generaties is niet heel anders van de strijd van jonge vrouwen van 100 jaar geleden. Bijvoorbeeld, de strijd voor het recht op onderwijs voor iedereen ongeacht je afkomst. Waarom is het onderwijs niet gratis? We betalen 40 jaar lang belastingen en er is genoeg geld om de jongeren de studieschuld te besparen. Jongeren van nu strijden tegen werkloosheid en voor een menswaardig salaris waarvan je economisch zelfstandig kunt worden. Strijd voor 'gelijk loon voor gelijke arbeid' is nog altijd actueel. Vrouwen verdienen nog steeds minder dan mannen en de kans voor jonge vrouwen op zelfstandig wonen wordt steeds kleiner met de stijgende huur en het verdwijnen van de sociale woningen.

Door de vrouwenstrijd hebben we een kiesrecht gewonnen. Hebben we nu dan één probleem minder? Nee, hoor. We hebben een probleem erbij gekregen - het seksisme. Jonge vrouwen wordt deze vorm van geweld niet bespaard, niet thuis en niet op school. De verwarde popster Beyoncé die haar lichaam op TV verkoopt wordt in de media als een strijdster voor gelijkwaardigheid en respect afgebeeld. Veel aandacht wordt besteed aan de topless activisten die de kluts kwijt zijn en beweren dat de bevrijding van de vrouw van patriarchale onderdrukking door een seksmars met bloot lichaam bereikt zou worden. Hogeschool InHolland keurt met enthousiasme een stageopdracht goed van een studente die een pornofilm gaat maken.

Alle vormen van geweld tegen vrouwen nemen toe. Uit grootschalig Europees onderzoek bleek dat 1 op 20 Europese vrouwen zijn verkracht. 45% van de Nederlandse vrouwen zegt ooit slachtoffer te zijn geweest van fysiek of seksueel geweld. De daders van seksuele intimidatie zijn vaak bazen en collega's (32%) en de daders van fysiek geweld zijn in 22% partners.

Kleinburgerlijke feministes nemen als hoofdthema voor hun strijd de glazen plafond problematiek, ze tellen het percentage van vrouwen in het topmanagement, ze prijzen vrouwen aan in de zogenaamde 'voorbeeldfuncties', die miljoenen belastinggeld aan JSF vliegtuigen besteden en de postwerksters massaal ontslaan. Dit soort feministes verstoppen zich op 8 maart in de chique zaaltjes en komen vandaag niet met ons demonstreren. De traditie van Internationale Vrouwendag komt uit de arbeidersvrouwenbeweging en de strijdbare vrouwen zetten deze socialistische traditie voort.

Situatie van vrouwenrechten in andere landen staat niet los van wat er in de Westerse landen gebeurt. Uit jacht naar grotere winst verdwijnen de fabrieken uit de rijke Westerse landen en vertrekken naar de arme landen met goedkope arbeid. In landen als Bangladesh en Cambodja moeten de textielarbeidsters onder zware arbeidsomstandigheden en tegen hongerloontjes lange dagen maken om hun gezinnen van brood te voorzien. Kinderarbeid in China, India en andere landen is een bekend fenomeen. Concurrentiestrijd van de monopoliebedrijven met steun van de regeringen heeft gezorgd voor de lage kosten en hoge winsten voor de monopolisten en de slavenbanen voor arbeidsters en arbeiders. Op internationale steun aan de arbeiders van de grote politici hoef je niet te rekenen.

De strijd voor de bevrijding van het Koerdische volk en tegen politieke onderdrukking in Turkije heeft drie Koerdische strijdsters het leven gekost. Ze zijn vermoord midden in de Europese Unie, in Parijs. Het is geen toeval dat we nog steeds geen opheldering hebben gekregen van de Franse en Turkse regering over deze drievoudige politieke moord.

In landen als Iran en andere religieuze landen is de cultuur van het patriarchaat diep in het dagelijkse leven geworteld. Deze cultuur wordt bevorderd door de kapitalistische staat en opgelegd aan vrouwen. Vrouwen uit Islamitische landen worden geconfronteerd met systematische onderdrukking die zowel voortkomt uit de ideologie van de kapitalistische staat als de islamitische wet en de Sharia. Geweld tegen vrouwen is uitgegroeid tot een manier van leven: sociaal, cultureel en juridisch. Enkele voorbeelden: de legalisering van de Sharia tegen vrouwen in Afghanistan en Irak; de legalisering van polygamie in Libië;

ongekende toename van vrouwelijke genitale verminkingen in Egypte; het herstel van het straffen van vrouwen door steniging in Tunesië en Syrië. Alleen door georganiseerde strijd en internationale solidariteit kunnen vrouwen hun emancipatie en een samenleving zonder uitbuiting en onderdrukking bereiken.

De strijd van vrouwen voor hun rechten en voor een beter bestaan is van het begin af aan een internationale strijd. Van het begin van de geschiedenis van 8 maart gaat het er ook om, de strijd van de vrouwen zèlf naar voren te halen. Dit geldt te meer ook vandaag! Als het gaat over de gevolgen van het crisisbeleid zien we dat vrouwen hard worden getroffen, maar vrouwen gaan ook voorop in de strijd – zoals de vrouwen in de zorg, zoals de schoonmaaksters. We versterken onze internationale samenwerking met het proces van de Wereldvrouwenconferentie van basisvrouwen. De internationale strijd van vrouwen zet zich voort en blijft zich ontwikkelen.

Doe met ons mee! Doe mee met basisvrouwen die zich organiseren, hun denkwijze in de strijd ontwikkelen en leren verbanden te zien tussen de maatschappelijke problemen en het systeem.

Wij vrouwen strijden voor een wereld zonder kapitalisme, zonder racisme, zonder oorlog en geweld.

**LANG LEVE 8 MAART – DE INTERNATIONALE VROUWENDAG!
LANG LEVE DE INTERNATIONALE SOLIDARITEIT VAN VROUWEN!**

www.8maartAmsterdam.nl

Toespraak namens het 8 maartcomité | 8 maart 2014